

V Å R T L A N D

af

J. L. RONEBERG,

jemte

Finsk och Tysk öfversättning.

Helsingfors,

Finska Litteratur-Sällskapets Tryckeri, 1851.

Imprimatur: G. F. Aminoff.

VÅRT LAND.

1.

Vårt land, vårt land, vårt fosterland,
Ljud högt o dyra ord!
Ej lyfts en höjd mot himlens rand,
Ej sänks en dal, ej sköljs en strand,
Mer älskad än vår bygd i nord,
Än våra fäders jord.

2.

Vårt land är fattigt, skall så bli
För den, som guld begär;
En främling far oss stolt förbi,
Men detta landet älska vi,
För oss med moar, fjäll och skär
Ett guldland dock det är.

3.

Vi älska våra strömmars brus
Och våra bäckars språng,
Den mörka skogens dystra sus,
Vår stjernennatt, vårt sommarljus,
Allt, allt, hvad här som syn, som sång
Vårt hjerta rört en gång.

4.

Här striddes våra fäders strid
Med tanke, svärd och plog,
Här, här, i klar som mulen tid
Med lycka hård, med lycka blid,
Det Finska folkets hjerta slog,
Här bars hvad det fördrog.

Maamme.

1.

Oi Suomen maa, istimme maa,
Soi kultanen sana!
Ei kumpua, ei kullulaa,
Ei lampia, ei laaksoa
Do niin rakasta, niin somaa
Kuni istimme maa.

2.

On maamme köyhä, jääpi niin,
Jos pyydät kulta,
Ja wieras meitä kieltäkin,
Waan meille on tä rakkahti,
Tä wuorinen, wesiinen maa
On meille kuttala.

3.

On meille koskein huohumus
Rakasta ainiaan,
Jhuisten honkain huokaus
Kefäisten öiden kirkkaus,
Ja laiffi, kuin on saanut waan
Sydäntä liikkumaan.

4.

Sufimme tässä kyntäen,
Sotien raateli,
Ja tässä onni oivanen
Ja onni wiefas, wiipinen
Hloja sille anteli
Sekä furitteli.

Unser Land.

1.

Unser Land, lieb Land, lieb Vaterland!
Kling laut, o theures Wort!
Nicht ragt ein Berg am Himmelsrand,
Nicht grünt ein Thal, noch streicht ein
Strand
So lieb als unser Land im Nord
Als unsrer Väter Hort.

2.

Unser Land ist arm — ein traurig Wort,
Begehrt man goldnen Land;
Hochmüthig schiffet der Fremdling fort,
Wir aber lieben unsern Bord.
Für uns mit Moor und Fels und Sand
Ist's doch ein goldnes Land.

3.

Wir lieben's, wenn der Strom erfracht,
Und wenn das Bächlein springt,
Wenn Sturm die düstern Wälder facht,
Den Sonnenschein, die Sternennacht
Und Alles, was da lebt und klingt,
Das Herz mit Lieb' umschlingt.

4.

Hier stritten unsrer Väter Streit
Gedanke, Schwert und Pflug,
Hier, hier in gut' und böser Zeit,
In Glück und Widerwärtigkeit,
Des Finnenvolkes Herze schlug,
Hier litt's, was es ertrug.

5.

Hvem täljde väl de striders tal,
Som detta folk bestod;
Då kriget röt från dal till dal,
Då frostén kom med hungrens qval,
Hvem mätte allt dess spillda blod,
Och allt dess tålmod?

6.

Och det var här, det blodet flöt,
Ja här för oss det var,
Och det var här, sin fröjd det njöt,
Och det var här, sin suck det gjöt,
Det folk, som våra bördor bar
Långt före våra dar.

7.

Här är oss ljust, här är oss godt,
Här är oss allt beskärddt;
Hur ödet kastar än vår lott,
Ett land, ett fosterland vi fått,
Hvad finns på jorden mera värdt
Att hållas dyrt och kärt?

8.

Och här och här är detta land,
Vårt öga ser det här;
Vi kunna sträcka ut vår hand,
Och visa gladt på sjö och strand
Och säga: Se! det landet der,
Vårt fosterland det är!

9.

Och fördes vi att bo i glans
Bland guldmoln i det blå,
Och blef vårt lif en stjernedans,
Der tår ej gjöts, der suck ej fanns,
Till detta arma land ändå
Vår längtan skulle stå.

5.

Kuka sen kansan kaikkia
Kipuja kertaiksi,
Sota kuin riehui rainossaa
Ja halla poltti peltoja,
Ku wertoaansa mittaisi
Sen karsimystästä?

6.

Ja aiwan tässä muoteli
Berensä eestämme,
Ja juuri tässä riemuksi,
Ja tässä huolten huokauksi
Se kansa, joka eellämme.
Jo fantoi fuormamme.

7.

Suloinen meille tässä on:
On suotu kaikkia.
Nyt onnen arpa kirkkukoon,
Baan maa omainen meillä on,
Mi maailmass' on anjawa
Rakkautta runsaampaa?

8.

Ja tässä, tässä on se maa,
On eessä ihmämme.
Kätemme voimme suorittaa
Ja näyttäin järvein rantoja
Sanoa: tuossa tuo, kas se
On maa isiemme!

9.

Ja meitä kustapilvihin
Jos vielä viettäisiin,
Jos tähti-tarhain tanssihin
Jloihin loppumattomiin;
Me pyrkisimme kuitenkin
Tähän kowaan kotiin.

5.

Wer zählte wohl der Kämpfe Zahl,
Die dieses Volk bestand,
Da Krieg erscholl von Thal zu Thal,
Da Kälte kam zu Hungersqual;
Wer maß' all' sein vergossnes Blut
Im Kampf und Kriegeswuth?

6.

Und hier war's, wo dies Blut einst floss,
Hier, wo für uns es floss,
Und hier war's, wo's sein Glück genoss
Und wo es Thränen heiß vergoss,
Dies Volk, das unsre Lasten trug,
Lang' eh' das Herz uns schlug.

7.

Hier ist uns wohl und leicht und groß,
Ist Alles uns bescheert;
Hier wirft das Schicksal unser Loos,
Ein Vaterland heu' uns den Schoos!
Was hat auf Erden größern Werth,
Was ist so heiß begehrt?

8.

Und hier und hier ist dieses Land,
Dem Auge winkt's bekannt;
Ausstrecken können wir die Hand
Und Zeigen froh auf See und Land
Und sagen: Siehe, dieses Land
Ist unser Vaterland.

9.

Und wohnen wir auch nicht im Glanz
Von Wölkchen gold und blau,
Wär' unser Sein ein Sternentanz,
Auch Thrän' und Seufzer fliehn uns ganz,
Zu diesem armen Lande hin
Steht ewig unser Sinn.

10.

O land, du tusen sjöars land,
Der sång och trohet byggt,
Der lifvets haf oss gett en strand,
Vår forntids land, vår framtids land,
Var för din fattigdom ej skyggt,
Var fritt, var gladt, var tryggt.

11.

Din blomning, sluten än i knopp,
Skall mogna ur sitt tvång;
Se ur vår kärlek skall gå opp
Ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp,
Och högre klinga skall en gång
Vår fosterländska sång.

10.

Di maa, tuhät-wesinen maa,
Runoin, totuuden maa,
Glomme wirran malkama,
Sä muistola, Sä toiwola,
Elä ujoitu, raukkala,
Ole wapa, waka!

11.

Sun heilimäsi heittäwä
On ferran fuorensa,
On syämmisäimme syntywä
Walosi, riemusi hywä,
Ja laulu ferran kaituwa
Somenmin Suomesä.

K. K.

10.

O Land der tausend Seen Land,
Heimath für Sang und Treu,
Am Lebens Meere unser Strand,
Uns Vorzeitland und Zukunftsland,
Für deine Armuth sei nicht scheu,
Sei froh, getrost und frei.

11.

Deine Blüth', geschlossen noch zu sehn,
Erbricht der Knospe Zwang;
Aus unsrer Liebe soll erstehn
Dein Licht, dein Glanz, dein Hoffen schön,
Und klingen soll in höherm Klang
Des Vaterlands Gesang.

